

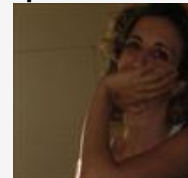

הדחף לתנועה האנושית

צילום: יח"צ

Sideways Rain - בין היפנוזה למדיטציה

התעתוע הויזואלי מחזק את זיקוק המחשבה ומשחרר מכבלי מראה האוביקט הספציפי בהקשר האבולוציוני, הריקוד נמצא באמצע התפתחות התנועה האנושית כפי שמציג אותה בוטלו השלת הבגדים שהיא כאבולוציה הפוכה מכיוונה המקובל מתרחשת תוך כדי שהדחף לנוע מתגבר

בעולם אידיאלי, האמנות שואלת שאלות ומפתחת רעיונות פילוסופיים, פוליטיים או אחרים. כך היא 'מחזירה' לחברה את מה שזו השקיעה בה במתן האפשרות ליצור במקום לייצר. זאת להבדיל מתעשיית הבידור שהיא חלק מן המערכת באופן שמשרת אותה ולא מציע מבט חדש. להקת אליאס השוויצרית יוצרת אמנות במובן האידיאלי שלה ומתקשרת עם החברה המערבית בה היא פועלת באופן שמאפשר שינוי תודעה.

דנה שלו

תרבות | במה | 14/10/2011

יצירה פילוסופית-רוחנית-אינטלקטואלית
צילום: יח"צ

ליצירה 'Sideways Rain' יש אפקט שבין היפנוזה למדיטציה. הצפייה בה מביאה לשחרור מן המחשבה המודעת ומאפשרת למחשבות לצוף, לצוץ ולהיעלם. התחושות מתחברות עם המראה הויזואלי, והמחשבה לא נאבקת לסדר אותן במבנה אלא מניחה להיגיון ומאמצת זרימה במקומו. אין בציפה המדומה הזאת ניתוק אלא ריחוף רק מעט מעל לפני השטח, מרחק שיוצר עדינות מחשבתית.

האפקט הזה מושג באמצעות התנועה הבלתי פוסקת של הרקדנים בכיוון עיקרי אחד, כשהם חוצים את הבמה משמאל לימין במקצבים משתנים בהדרגה ובתנועות שאף הן משתנות בהדרגה. כל תנועת גוף שמטרתה תזוזה ממקום אחד לשני (בדרך כלל תוך החלקה על הקרקע וללא ניתוק ממנה), בין שמאל הבמה לימינה, חוזרת על עצמה עד שמסתיימת הדרך, וחוזרת שוב מאותה נקודה בשמאל עד לימין שוב. כך מספר פעמים עד שמתחלפת התנועה. לעיתים כל הרקדנים נעים באותה ה'טכניקה' ולעיתים היא משתנה ביניהם. יש תנועות שמבוצעות באיטיות ויש כאלה שמהירות סיבובי הגוף יוצרת "מריחה" כמו בצילום בצמצם נמוך. התעתוע הויזואלי הזה מחזק את זיקוק המחשבה ומשחרר מכבלי מראה האוביקט הספציפי. במקום לראות 'רקדנים נעים' אפשר לראות 'דבר'.

מרכז היצירה הוא הדחף שמניע את התנועה האנושית, ובמובן הזה הכוריאוגרפיה שמשמשת בחלקי גוף שונים כדי להתקדם, החלל השחור המינימליסטי והמוזיקה שמורכבת מטונים אלקטרוניים במקצבים משתנים – כל אלה מציירים תמונה של יצורים נעים בטבע שמונע על ידי כוחות פנימיים. הדחף הוא לא נשלט, לא בוחרים בו, אלא הוא אינטואיטיבי וקיים באופן תמידי, גם כשמועדים ונופלים. באחד מחלקי היצירה, הרקדנים נשענים קדימה עד לאיבוד משקל, כאשר אחד נופל ומתייצב במקום חדש הוא מניע נפילה של אחד אחר שמניע נפילה של רקדן נוסף, כאפקט של דומינו, אלא שהם לא נוגעים זה בזה. הרעיון שמתקבל הוא של השפעת גופים אחד על השני ללא כוונה וללא אחריות, כמערכת שמשמרת אנרגיה.

התנועה הבלתי פוסקת לעיתים בזחילה לעיתים בגלגול לעיתים בהליכה 'קונבנציונלית' (ללא סדר היררכי – זחילה ואחריה הליכה ואחריה זחילה או גלגול שוב וחוזר חלילה) בנויה ממשפטים קצרים שחוזרים על עצמם. האבולוציה האנושית בטבע מתגלה כנושא ומתפתחת לדיון באבולוציה של תנועת המחול או הריקוד. כשבסאונד האלקטרוני משתלב לדקות קצרות השיר "sway" של Glee:

'When marimba rhythms start to play, dance with me, make me sway'

נשאלת השאלה של מעמדו ותפקידו של המחול בתרבות, והיא נענית על ידי היצירה הפילוסופית-רוחנית-אינטלקטואלית הזאת. בהקשר האבולוציוני, הריקוד נמצא באמצע התפתחות התנועה האנושית כפי שמציג אותה בוטלו. אולי יש כוונה להבחין בין ריקוד לבין מחול כאמנות שהיא שלב 'מתקדם' יותר.

בחלק האחרון של העבודה הרקדנים מופיעים בעירום בתנועות ריצה ומותחים אינספור חוטים דקים שיוצרים סימון עקבות של תנועת החצייה אינסופית. נוצר קונפליקט שמתפקד כקתרזיס – השלת הבגדים שהיא כאבולוציה הפוכה מכיוונה המקובל מתרחשת תוך כדי שהדחף לנוע מתגבר ולא מחליף כיוון. היצירה הזאת מתפקדת כסשן של התבוננות פנימית ומציבה את

השאלות – לאן אני/אנחנו/העולם הולכים? מה מניע אותנו? האם יש תכלית? האם יש צורך בתכלית או שהתנועה מספיקה? האם ההתפתחות האבולוציונית היא בקו ישר או ספירלה?

Sideways Rain. Alias/Guilherme Botelho

עוזרת כוריאוגרף: מדלן פיגט רייקוב, מוסיקה: מורקוף (פרננדו קורונה), תלבושות: מריון שמיד בהשראת ג'וליה הנסן, עיצוב במה: גילהרם בוטלו, סטפני ליניגר. רקדנים: סטפני בייל, פביו ברגמצי, אריק לובליוס, מדלן פייגט רייקוב, ג'וליין רמאד, קליר מארי ריקארט, קאדיד סובו, נפלי סקרמיאה, כריסטוס סטרינופולוס, דאנילו מורוני, אמאורי ראות, גאבור ורגא, גורייס זגאראק.

6/10 סוזן דלל, במסגרת שבוע מחול שוויצרי